

tidligere Trafikministre, at naar man kan faa tilstrækkeligt Mandskab, maa Lønningerne ogsaa være tilstrækkeligt høje. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) har faaet tilvejebragt et Materiale, efter hvilket man kan bedømme, hvor mange Ansøgere der er til de forskellige Stillinger ved Statsbanerne, og naar det saa viser sig, at der til en ledig Plads er et betydeligt Antal Ansøgere, maa det være Bevis paa, at Stillingen er god. Det er det nu desværre ikke, det er blot et Bevis paa, at der er saa mange Mennesker, der slet ikke har noget at bestille og maa tage selv det daarligste. Jeg tror imidlertid, det er daarlig Økonomi stadig at betale de laveste Lønninger. De Mennesker, der her er Tale om, faar 44 Øre i Timen. Det svarer til, hvad der gives for det daarligst betalte Arbejde i København, der er ingen der, som faar mindre Timeløn end 44 Øre for tilsvarende Arbejde. Da vi havde Lovforslaget om Statsbanernes Styrelse for, forhøjede vi Generaldirektørens Løn, fordi vi sagde, at det billigste sjældent er det bedste. Jeg tror, at vi skal anlægge samme Maalestok overfor Arbejdere. Den samme Mand bliver en anden, naar han har 50 Øre i Timen, end naar han har 44. En Mand, der ved, at gaar det daarligt her, kan det ikke blive daarligere andre Steder, det er det laveste, jeg kan faa i Løn for det daarligst betalt Arbejde, en Mand altsaa, der ved, at selv om han hænger i fra Morgen til Aften, kan han ikke tjene det nødvendige, kan ikke blive en Mønstearbejder, kan ikke føle Lyst til Arbejdet, kan ikke gaa op i det og præstere det mest mulige. Derfor er jeg sikker paa, at hvis Statsbanerne forhøjer Timelønnen, vil de med de samme Arbejdere, de har i Dag, faa præsteret saa meget mere, at det er tvivlsomt, om Udgiften bliver væsentlig højere. Jeg ved, at den Betragtning, jeg her har gjort gældende, deles af den højtærede Minister. Derfor nærer jeg Haab om, at det ikke skal vare længe, inden de paagældende faar deres Stillinger forbedret, hvad de i høj Grad trænger til.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Jernbaneraadet. Den højtærede Minister mente, at det fremgik af mine Udtalelser, at jeg vilde have, at Statsbanernes Budget skulde forelægges Jernbaneraadet, inden det kom til Finansudvalget. Det var ikke netop min Tanke, derimod mente jeg, at hvis man her i Folketinget vilde vælge et særligt Udvalg til at gennemgaa Statsbanernes Budget, saa at det ligesom Rigsdagens Budget blot fremtraadte med Hovedsummerne paa Finansloven, vilde det være

et Fremskridt, fordi vi derved i højere Grad, end Tilfældet er i Finansudvalget, kunde faa de virkelig sagkyndige Medlemmer, som vi har iblandt os, ind i et saadant Udvalg. Nu har vi faaet Jernbaneraadet, og dette Jernbaneraad forekommer mig i det hele værre end intet, fordi det er gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, at vi har et Jernbaneraad, men det bruges ikke. Det staar for mig saaledes — jeg er ikke helt sikker paa, at det er rigtigt —, at da vi behandlede Loven om Statsbanernes Styrelse, kom der fra Udvalget en indtrængende Anmodning til den højtærede Minister om endelig at udnævne Jernbaneraadet med det samme, og den højtærede Minister stillede sig imødekomende og sagde: Ja, det skal blive udnævnt. Og det blev det. Der blev vist en Imødekommen, som virkelig var paa-skønnelsesværdig. Men efter at dette Jernbaneraad var udnævnt, har man ikke hørt mere til det, det har vist ikke holdt et eneste Møde.

Jeg gik ud fra, at naar Udvalget ønskede Jernbaneraadet nedsat, var det, for at dette kunde komme til at tale med, naar den nye Lov om Statsbanernes Styrelse skulde føres ud i Livet. Den føres ud i Livet, saa vidt jeg ved, med jævn Kraft, men Jernbaneraadet, har fremdeles ikke noget at sige i saa Henseende. Det er nu noget, jeg ikke direkte skal blande mig i. Jeg vil kun tale om de Spørgsmaal, som ligger for her paa Finansloven. Jeg mener dog ikke, at Jernbaneraadet, som for en stor Del bestaar af Mænd, der ikke er Medlemmer af Folketinget, kan i den Grad gennemgaa Statsbanernes Budget som et Udvalg, valgt direkte af Folketinget blandt dets egne Medlemmer, kunde gøre. Men naar der er Tale om nye Arbejder, store Nyanskaffelser, store Spørgsmaal, synes jeg, det vilde have Betydning, om saadanne Sager blev behandlet i Jernbaneraadet, og at der forelaa en Udtalelse fra dette, inden Finansudvalget kom til at beskæftige sig med Sagen. Hvis det skete, tror jeg, at vi her i Rigsdagen fik noget mere Indflydelse paa Statsbanernes Styrelse, end nu er Tilfældet, hvor vi er nødt til i de 99 af 100 Tilfælde at slutte os til de Forslag, som fremsættes, fordi vi mangler den fornødne Sagkundskab til kritisk at kunne vurdere, om Forslagene er, som de skulde være.

N. C. Jensen: Jeg vil tillade mig at rette en Tak til den ærede Ordfører (Rasmus Hansen) saavel som til det ærede Medlem fra Herning (Westergaard), der gav det Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at